

er en Selvfølge, og at det maa medføre Omordninger, det følger ogsaa af sig selv. Men det er en fuldstændig urigtig Fremstilling, naar man siger, at Alt her er afhængigt af og foranlediget ved Overenskomsten med Tydskland. Det er kun paa visse enkelte Punkter. Hvad de mange Funktionærer angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at man nu har Rattog gjennem Sjælland for Gods-befordringen, og det forudsætter og betinger selvfølgelig visse Forøgelser af Funktionærerne; og hvorfor har man det? For at Sylland og Fyn kunne være i Stand til at bringe deres Produkter til Salgs i Kjøbenhavn om Morgenens, ligesom vi allerede tidligere fra Sylland have været i Stand til at bringe dem til Salgs i Altona og Hamborg. Det maa siges at være en fornøftig Foranstaltning, en Foranstaltning, som i alle Tilfælde burde være truffen, og som i allerhøieste Grad er i vort hele Samfund's Interesse. Naar den ærede Ordfører nævnte, at det er alene med Hensyn til Toget til Berlin, at vi have avanceret, er det ikke rigtigt; vi have avanceret saaledes, at vi nu have al den Tilslutning, vi behøve, i Hamborg, og det var det, vi skulde, men vi ere tillige avanceret paa den Maade, at den tydske Jernbanebestyrelse har paataget sig at føre Togene Dag og Nat som virkelige Stog gjennem Hertugdømmerne, og Følgen deraf er, at man nu kan kjøre fra Kjøbenhavn Kl. 9 over Vandrup og være i Altona lidt over 9 om Aftenen og ikke bruge længere Tid om det end med Dampstibene over Korsør og Kiel. Altsaa, vi ere blevne stillede i fri Konkurrence over Vandrup med de tydske Dampstibe, og vi have ingenlunde favoriseret dem. At vi maatte vise en passende Smødekønnen er en Selvfølge, man kan ikke forhandle med Udlandet paa den Maade, at vi sige, at vi ville have Alting og ingen Smødekønnen vise; det have vi hverken Magt eller Evne til. Den Gang, disse Forhold bleve ordnede — i Oktober Maaned for et Aar siden, om jeg huffer ret — havde vi slet ikke denne Jernbaneroute, som vi nu have over Kroghage, og vi vidste jo meget godt, at naar vi fik det, som vi fik i Juli Maaned i Fjor, vare vi bundne der ved en Postkonvention, som jeg ingenlunde finder saa særlig tiltalende for vore Interesser; og naar jeg har gjort Antydning af, at jeg ønsker en Udvikling paa det Punkt, er det selvfølgelig oprigtig ment, og jeg skal søge saa vidt muligt at vinde Tilslutning i den Henseende fra anden Side. At det skulde blive mig meget lettet ved den ærede Ordførers Maade at tage Sagen paa, tror jeg uægtelig ikke, men det saar være,

hvad det er. — Nu taler den ærede Ordfører om Godstransporten og den flette Befordring, der er paa Jernbanerne og Gud veed hvad: de Bønskeligheder, der gjøres, og at det er under Jernbanepersonalets Bønskelighed at rette sig efter Folks Ønsker o. s. v. Det er jo ingenlunde Tilfældet, og naar den ærede Ordfører vilde bekvæmte sig lidt mindre med, hvad der staar i Reglementerne, og lidt mere med, hvorledes det gaar til i Virkeligheden, vilde han vide, at i Virkeligheden er det saaledes, at man befordrer altid Togene saa hurtigt, som det efter Omstændighederne er muligt; det gjør man, men selvfølgelig kan man ikke indrette sig saaledes — og det kan ingen Bane i Verden gjøre — at man paatager sig en juridisk Forpligtelse til til enhver Tid øieblikkelig at besørge, hvad der maatte blive indleveret; det Tog, der er ordnet, kan være saa fuldt optaget, at det er umuligt at føie Mere til; det kan ingen Befordring i Europa af nogen Art, det være sig Statsbaner eller andre, paatage sig, det er ganske umuligt. — Saa var den ærede Ordfører selvfølgelig atter inde paa Postbesørgelsen. Jeg har gjort opmærksom paa — hvad jeg ingenlunde har benægtet — at der er nogle Steder, hvor Postudbringelsen er noget senere end før — medens der er andre Steder, hvor den kommer tidligere — men det er jo dog ingenlunde det Afgjørende, naar man faar sin Post daglig. Jeg veed meget godt, at naar det rammer en Mand, at han faar sin Post en Time senere end før, er det det Gnefte, han ser paa af hele den ny Ordning; det er det sædvanlige Standpunkt, og det er et saare forklarligt Standpunkt. Jeg har ikke benægtet, at det maa blive Tilfældet ved enhver Forandring og Omlægning, at Noget maa vinde Noget, og Andre tabe Noget. Men hvad jeg har sagt — og det er rigtigt — er, at i det Hele kan Korrespondancen mellem Landsdelene ske hurtigere end før. Det er en Hovedregel. Jeg har anført tilstrækkelige Exempler for Sjællands Vedkommende, at, naar man nu til Morgentog, som kommer til Korsør fra Kjøbenhavn Kl. 11 Formiddag, har Tilslutning ikke blot fra Kjøbenhavn som tidligere, men fra hele Sjælland, følger det af sig selv, at de Breve og Expeditioner, der komme med den Post, maa blive befordret hurtigere og bedre end tidligere. Selvfølgelig kan man ikke staa stille paa Trafikens Omraade, men jeg kan dog ikke ganske følge den ærede Ordfører; thi jeg maa vedblivende paastaa, at man har været nødt til at arbejde, udvikle sig, under de Forhold, som man har, men deraf følger ikke, at man jo kan ønske at komme over i andre Forhold og Forbindelser.